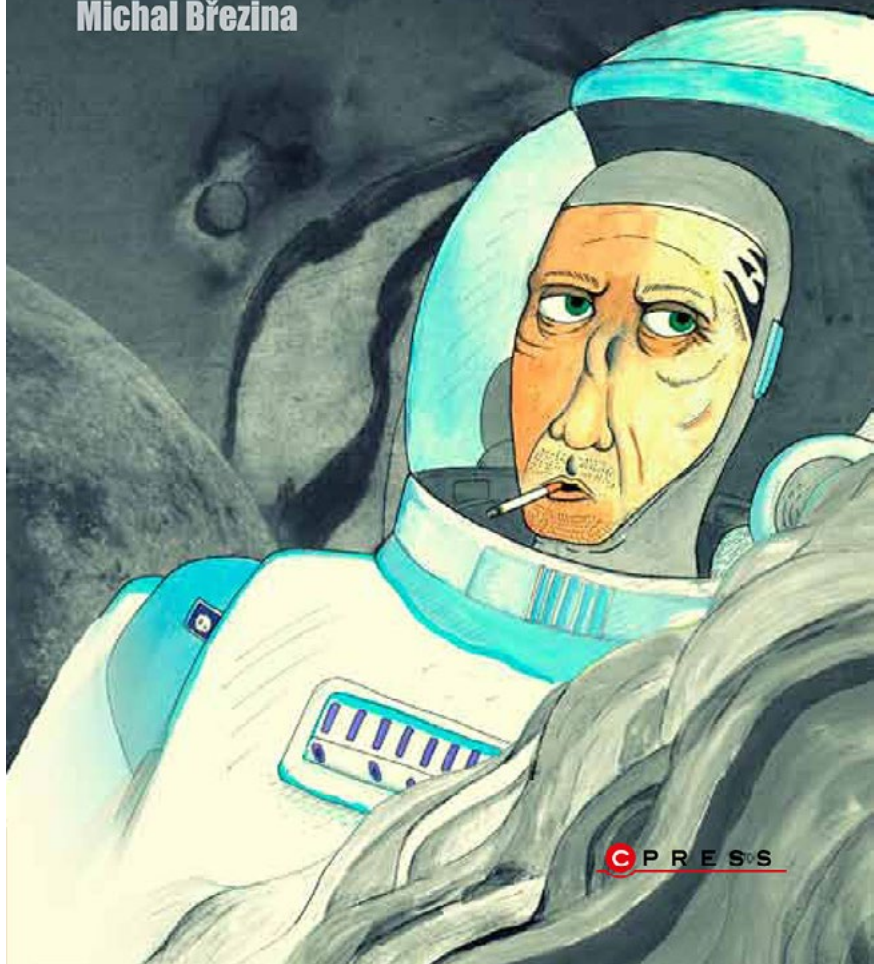

MĚSÍČNÍ DENÍK

Michal Březina

 CPRESS

Měsíční deník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Michal Březina

Měsíční deník – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Michal Březina

Měsíční deník

**CPress
Brno
2016**

Obsah

MĚSÍČNÍ DENÍK

ÚVOD	7
PŘÍLET	11
JDE SE MAKAT	23
TUNEL JAKO KRÁVA	35
BROGA BROGA	49
SEZNAMTE SE S NÍM	67
O MĚSÍC POZDĚJI	83

VESMÍRNÝ BUGI VUGI

KLUCI Z BOLEVCE	107
DALŠÍ DO PARTY	125
BREDA DERGA	137
ČERVÍ DÍRA	153

MĚSÍČNÍ DENÍK

ÚVOD

Marcel Šebesta je chlápek, který umí kýchnout s jedním okem otevřeným. Říká vždycky, že s jedním okem otevřeným, ne s jedním zavřeným, což o něm vypovídá, že je rozeným optimistou. Také to ale znamená, že je stále ve střehu. Narodil se onoho nechvalně proslulého roku 2038, přesně v době, kdy Země poprvé ztratila kontakt s japonskou stanicí na Měsíci. V době, kdy v Mongolsku propukl první historicky doložený babyboom a kdy globální oteplování dosáhlo takového stupně, že děti v rovníkové Africe měly snít i v červenci.

Během svého života zažil mnoho nemilých událostí. V deseti letech byl například svědkem hromadné sebevraždy stoupců Scházejícího osmého dne. Podpálil ubytovnu pro Inuity poblíž Přeštic a byl několikrát trestán pro drobné přestupky. Než narukoval do cizinecké legie, trávil dětství u svého dědy na venkově kousek za Plzní. Ležel v knihách, pronásledoval děti z okolí nebo zkoumal les. Oblast Brd trpěla přelidněním obyvateli ze severu zeměkoule, kteří zde hledali útočiště před stále se rozšiřujícím smrtícím mrazem, takže na divoké hrátky, při nichž si sebe představoval jako trapera na průzkumu kan-

saských lesů, neměl nikdy klid. Ta místa záhy opustil. Ačkoliv Brdy hustě osídlené Inuity mohly skvěle simulovat kansaské lesy plné původních indiánů, mladý Šebesta dal Plzeňsku brzy vale a po smrti matky se s otcem přestěhoval do mladé socialistické republiky Katalánsko.

Stále sílicí globální mráz přicházející nové doby ledové ovšem nebyl hlavním problémem lidstva na sklonku 21. století. Byla jím nechuť lidí něco dělat. Z obyčejné lenosti se stala pandemie. Začalo to tím, že všichni chtěli být vedoucími v supermarketu, ale nikdo nechtěl doplňovat zboží. Každý chtěl mít vyleštěné boty, ale nikdo nechtěl vyrábět leštidla. Všichni chtěli pečené holuby, ale aby jim k tomu ještě někdo otevíral ústa.

Svět se zastavil. Určitě ne v tom smyslu, jak to popsal H. G. Wells ve své povídce „Muž, jenž dokázal činit zázraky“, kde si hlavní hrdnina poručil stopnout čas a tím zastavil otáčení planety Země, čímž vlivem silné setrvačnosti způsobil totální zkázu. V našem případě ne. Země se točila dál jako o život. Jen lidé ten svůj životatoč brzdili. Darwin by se kvůli tomu chytil zděšeně za vousy a samým zoufalstvím by se určitě pokusil divergovat na šimpanze.

A do toho všeho Marcel Šebesta krmil na druhé straně polokoule domorodce olovem a jednou, když makal pro UNICEF, i železem. Bojoval v několika vleklých válečných konfliktech, často v destinacích Jižní Ameriky, kde nasbíral mnohé zkušenosti. Během plnění vojenských misí si vytvořil svérázný názor

na život. Sám se samolibě považoval za osobitého tvora s rozumným náhledem na svět. Vždy v pauzách mezi střílením domorodců urputně filozofoval.

Dospěl k zajímavým a samozřejmě unikátním myšlenkám.

1. nemůžeme být ve vesmíru sami
2. život bez lásky nemá smysl
3. úsměv hory přenáší
4. líbání je lepší až po vyčištění zubů
5. rychlá smrt je pro zbabělce
6. respekt a láska se nedají vynutit, buď jsou, nebo nejsou
7. neškodí uchovávat si vzpomínky
8. Bůh je tu jen pro někoho
9. Země je odsouzená k záhubě už od roku 1334
10. Marcel Šebesta je výjimečná bytost

V cizinecké legii mu jeho kumpáni přezdívali Marseille podle města na jihu Francie. Alespoň se vždy domníval, že měli na mysli tento přístav. Byl ovšem ochoten připustit, že se jen snažili vyslovit jeho jméno a poněkud ho komolili. Nakonec se to tak uchytilo, že mu už nikdo prostě neřekl jinak než Marsej.

Když se vrátil po dvaceti letech z legie domů, objevil zemi plnou korupce a násilí. Seznámil se důvěrně s policejním státem, kde zlovůle politické moci dovedla zamávat s kdekým. I s žoldákem.

Skončil jako pomocná síla ve stavebnictví. Rozšířil tým několika málo posledních odvážlivců, kteří ještě neměli uměle vypěstovanou fobii z práce, z poctivé tvrdé práce.

Taková budoucnost ho ale příliš nelákala. Ne že by onemocněl globální leností. V srdci byl dobrodruh, který stále častěji vzhlížel ke hvězdám než k píchačkám.

Tušil, že tam někde na něj čeká něco naprosto neuvěřitelného, senzačního, něco, co mu nikdy nikdo neuvěří.

Není náhoda, že se přihlásil do polovojenského programu s poněkud prostým názvem: SELEN-42.

Věřil, že teď jeho život teprve začíná.

PŘÍLET

1

22. dubna 2081, 6:02

Ráno nás všechny vysypali z ubytovny. Studená sprcha byla jako souboj s tučňákem. Štípalo to. Snídaně stála za starou bačkoru. Divím se, že jako příloha nebyl hnůj nebo vývar ze slepičince. Sotva jsme opustili svá koryta, hnali nás do leto-výho střediska na poslední lékařskou prohlídku. Teploměr v prdeli mi připomněl, kam že to vlastně poletím.

Na doktora jsem udělal svoje poslední „Áááá“ a už nás šikovali v posluchárně. Sedl jsem si vedle Alberta, mýho kamaráda z ubytovny. Jeden důstojník nám povídal o tom, jak budeme budovat společnou budoucnost, což je zajímavý, protože včera nám říkal, že budeme tvořit společnou historii. Tukan aby se v tom vyznal. Nikdo neví, co přesně budeme dělat. Jedno vím ale jistě, tvrdá dřina mě nemine, ale je to

jediná šance, jak vypadnout z tohoto zdevastovaného šutru, hrdě zvaného Země.

22. dubna 2081, 11:13

V jedenáct byl odjezd autobusem na letiště. Nevím, proč zrovna autobusem, když je to hned za ubytovnou a kasárny, ale prý se báli, aby někdo nevzal roha. To mi přišlo divný, když například naši partu tvořili samí dobrovolníci.

22. dubna 2081, 12:04

Jakmile jsem uviděl raketoplán, bylo mi jasný, proč se velitelé transportu obávali dezerce. Zkusil jsem lomcovat dveřmi autobusu, abych se nějak dostal ven a mohl zdrhnout, ale nepovolily. Venku jsem pak zjistil, že byly zajištěny řetězy. Naběhli na nás vojáci s puškama a koordinovaně nás strkali do té létající rakve. Tahle kraksna byla vyrobená snad ještě ve dvacátém století. Na křídlech měla patrnou kresbu starý čínský vlajky. Albert se chechtal a říkal, že jestli přežijeme tenhle let, přežijeme už všechno.

Albert je vůl.

22. dubna 2081, 14:06

Dvě hodiny jsme seděli uvnitř raketoplánu namačkaní jako Vietnamky v ilegálním skladu. Jeden dělník dokonce omdlel a byl kolem toho docela cirkus. Vojáci s náma jednali jako s dobyt看kem. Asi nechápali, že jdeme budovat budoucnost

a historii dohromady. Čekání bylo otravný. Všichni byli nervózní a nikdo ani nepomyslel na to, že jsme od snídaně neměli nic v hubě.

22. dubna 2081, 16:25

Právě jsme překonali zemskou orbitu. Loď se celá třese, takže nemůžu moc psát. Mohl bych si sice deník přepnout na diktafon, ale nechci, aby někdo poslouchal můj soukromý poznámky.

Ten třes je hrozne e e j. Asi taky brzo zo zo omdlím.

24. dubna 2081, 09:56

Probudil jsem se na ošetřovně. Na tlamě nasazený respirátor. Podobnou stupiditu měli na ksichtech i ošetřovatelé, kterýma se to tady jen hemžilo. Sotva jsem procítl, přiskočil ke mně jeden bílý plášť a začal hulákat na ostatní. Tři lapiduchové mě museli pevně držet a ten čtvrtý mi bodnul něco pod žebra.

24. dubna 2081, 18:31

Když jsem se probral znovu, přišel ke mně důstojník, kterýho jsem znal ze základny, a vysvětlil mi, že mě skolil posttraumatický šok, můj stav je už ale prý stabilizovaný, a jakmile absolvuju školení, můžu jít klidně do práce. Taky mi dal čerstvě vytištěný papíry, kde bylo uvedeno moje pracovní zařazení. Takže od 23. dubna jsem známý jako manipulátor

vrtný soupravy L2R. To zní skvěle, ačkoliv nevím, co to vůbec znamená. V lejstrech jsem našel ještě nějaký dotazník, kde se mě ptali na pár psychologických záležitostí. Vyplnil jsem všude jako odpověď ANO. Přišlo mi to po tý injekci jako docela žertovný nápad. Lejstra jsem položil na stolek a víc se o ně nestaral.

Přemýšlím nad svojí příští prací. Napadá mě v tomto kontextu pouze jediný slogan: Arbeit macht frei.

2

25. dubna 2081, 03:42

Vzbudil jsem se kvůli strašný žízni. Tak jsem se napil a zapsal si to do deníčku.

25. dubna 2081, 04:57

Nemůžu spát, cosi mi několikrát zaklepalo na okno ošetrovny. Něco jako větev stromu, se kterou si pohrává vítr. Děsí mě to. Na Měsíci by vítr foukat neměl. Zatím ještě ne. Dopíšu to a zkusím ještě na půl hodiny zavřít oči. Pak stejně přiletí ten místní felčar a bude nás všechny buzerovat.

25. dubna 2081, 11:15

Mám teď chvilku, než přinesou oběd a nechaj mi ho nakapat do žíly. Dneska intravenózně servírují celý kuře na smetaně

a pět bramborových knedlíků. Lapiduši si tady ze mě dělají akorát tak prdel. Na rameni mám přitom kórku, která jasně značí, že jsem byl v cizinecký legii, tak nechápu jejich pořouchlost. Tahle kórka obvykle vyvolává v lidech respekt. No nic. Ptal jsem se ráno doktora, co jsem to mohl slyšet za ram-bajs, ale nějak podezřele přehnaně mě uklidňoval. Mluvil se mnou jako s retardem, když mi vysvětloval, že přece venku vítr nefouká, jelikož jsme na Měsíci. Ještě ani prý dlouho nebude. Chytrák na druhou. To mi rovnou mohl vysvětlit, že za okny ošetřovny stromy vlastně vůbec nerostou.

Dostal jsem se do dobrý společnosti. Každý tu je chytrý jako rádio na akademii věd, ale hlavně že uměj rozmixovat kuře na paprice a do toho ještě bramborový knedlíky, jako kdyby nevěděli, že to k sobě ani nejde. Fuj.

25. dubna 2081, 14:40

Ne že bych si stěžoval, ale už bych radši byl s chlapama a něco dělal. Jestli si chci slušně vydělat, měl bych už zkoušet montérky, a ne tu šaškovat v tomhle připitomějším nemocničním hábitu s mašličkou na zádech. Připadám si strašně. Sedám si jak ženská, nohu přes nohu, aby mi lidi neočumovali příslušenství.

Když jsem si po tekutým obědě trochu zdříml, zase se ozvalo to divný ťukání. Asi podám formální stížnost na neznámýho pachatele, který se mě rozhodl srát, vždycky když si chci dát dvacet.

25. dubna 2081, 16:28

Zase ten ťuking! Už mě to tu vážně vytáčí do běla.

25. dubna 2081, 18:04

Tak jsem si teda formálně stěžoval svému doktorovi. Povídám mu: „Pane doktor, kurvafix, to se nedá vydržet. Ten strom mi furt klepe na okno. Kdy ta vichřice skončí?“ Doktor mi akorát přidal další prášky.

26. dubna 2081, 08:14

To bylo fajn, spal jsem až doteď. Všichni tu lítaj jak splašený. Někde se musel stát smrták, ale to mě netankuje, mně je blaženě. Takhle jsem si nedáchnul už dlouho. Žádný klepaní, žádný vítr. Vedle mě leží nový pacoš. Má celou hlavu ovázanou, všude samý šrám, jako kdyby ji strčil do zapnutý míchačky. Možná strčil, co já vím, třeba tu ani míchačky betonu nejsou a semlelo ho něco jinýho. Je mi to jedno a spíš se tomu směju. Nevím, co mi to ten lapiduch dal, ale je to báječný. Naprostá euforie.

Tak mě napadá, co se asi stalo s mým kámošem Albertem? Úplně se po něm slehl Měsíc, sotva byl přidělený na svůj vrt.

26. dubna 2081, 14:20

Ten kluk, co ho položili vedle mě, se jmenuje Míla a je odněkud z Kladna. Tady na Měsíci maká už druhý turnus, takže něco přes půl roku. Oznámil jsem mu, že tu ležím jako lazár

a že ani pořádně nevím proč. Chtěl jsem si povídat, ale to byla chyba.

Říkal, že to podle všeho vypadá na projev takzvaného Jeruzalémského syndromu, kdy propadám mystickému blouznění a považuju se za nějakou biblickou postavu. Tak jsem mu odpověděl, že jeho vlastní diagnóza bude nejspíš „tuplovaný polodebil“ a ten obvaz má patrně na správném místě.

3

27. dubna 2081, 05:03

Je to tady. Doktor Blábol mě vzbudil, jen aby mi řekl, že si tu ještě poležím, jednak kvůli lejstru, který jsem vyplnil, jednak kvůli mým nešťastným dotazům ohledně hluku za oknem. On se vlastně nejmenuje Blábol, ale já mu tak říkám, protože mě hrozně štve. Už jsem mohl dávno makat s chlapama a vydělávat keš. Nechápu, co má proti mému vyplněnému dotazníku. No a co, že jsem dal všude jako odpověď ANO. Pravda, vyčetl mi, že tam o sobě tvrdím, že trpím PMS, jsem háklivý na nastydnutý vaječníky a že jsem matkou dvou dětí, který jsem z vlastní iniciativy a dlouhý chvíle pojmenoval po dvou japonských ostrovech. To ale přece hned neznamená, že ze mě bude dělat idiota.

Zapomněl jsem si poznamenat, že se jmenuje Brusnica a je odněkud ze Slovenska. Nechápu, jak se sem dostal a proč